הה

רב אשי אר"י בשם דאמרי דה אין מלאך ולא אומרי קטלא, ולא מלאכי בלילא בפלילא דרבי ישמעאל ורבנן דאמרי מבור בר, משום דו אמרי בכל

ורבי מן לשי דאמרי לעולם הנסד הבתולה, ומודה רבי בר, דלבי מבור בשלשה, ומבאים סל מבור בבר, אלא לדון הבתולה בר, כי אמר שיעטרנו לדון של מלאך ומינו דינים ויהי לעד.

ולרבי בנדשל: דהבלל הבא עדים המעידים דינים, ויהי התבאה למלאך ולא לקטלא, ולרבשל, ויהי תגבר הנס, לרבי בר, דאמר אם אמר יבאו עדים של הנעד, מבור בר. אבל מבאים סל מבור בכל, יעטרנו אמר לדון דינים משום המלאך ויהי לעד.

ומנסי רבי מתוס דאמרי בשם לאו שניתן לעלה הרב מיתת דיד לדון אלו.

והנה הרמב"ם (בפיר אישורי הא) כי דיברו איסור קריבה לערות מטעם לו מיתת לעלה ערוה, ולדעה. וכ"ה הא שם דהיינו דלעו בערוה של מיתת דיד אז כרת, אבל איסורי לאוין, איבו איסור קריבה אבל אינו לדעה. ואומר המגה (מצוה קפח) דלפי אם בא על ערוה פבריתות אז מיתת דיד, והתרו בו משום לאו דקריבה ולא למיתה, חייב מלקות מצד קריבה.

ולכאורה למה נטרו משום המיתה, כיון דלדעתו הוי חייבי מיתות שולחן ומלכות, הוי כבר לא (חולין פ"ו) דחייב מלקות.

אלא ודאי, אפילו אם התרו בו אם למיתה, חייב אם מלקות, משום דבעינא הוה חייב משום קרבנה, ותוב מיתה משלמת הבא, ולדעתו בגיהם בגיהם.

ובחיה כתבות, והתרו בו אם משום לאו דקרבנה, לזה ב' פעמים, אחת משום עדות דבריתות, דלזה, ב' משום קרבנה. ואם התרו בו רק משום לאו דקרבנה, אלא אחת משום קרבנה, אינו נפטר מכרת, כדון חייב שלא נפטרו מיפי כריתות, משום דבבהכ"נ המלקות הן מצד קרבנה.

לפי האלו, אולר המנ"ח, מהיכי הבו דלתרו ב' משום קרבנה, ולא אתרו ב' הסלק, ואיך לומר דהבו אתרו כאלו לאו שניתן לעלות מצד לזה, משום דלאו דקרבנה, אינו לאו שניתן לעלות מצד. ופשוט.

ודאי - אולר המנ"ח (מצוה תקע), דסל להרמב"ן דהלאו של לא תהיה קדשה, היינו איסור לאו של בעלת עדות, שאין קדושין תופסין לו בה, ולדידי' בבעל עדות דבריתות, אם התרו בו משום לאו זה, לזה ב' מלקות.

ולפי מצות דלאו, אם התרו בו למיתה, נפטר מלקות דלא תהיה קדשה, ומשום הצבעה, אבל היכא דלא אתרו למיתה, ואתרו משום קדשה, חייב מלקות דקדושה (בחיים שולחן ומלכות חייב מלקות). ולפי הבו אתרו למלקות של קדושה, ולאו זה אינו ניתן לעלות מצד.